

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: N. A.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna ,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2025, č. j. OAM-114/BA-BA07-BA03-Z-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 31. 1. 2025, č. j. OAM-114/BA-BA07-BA03-Z-2025 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č.

325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), přičemž doba zajištění byla stanovena do 16. 5. 2025. Důvodem zajištění žalobce bylo to, že byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Praha, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Praha), č. j. č. j. KRPA-30520-14/ČJ-2025-000022-ZZC ze dne 24. 1. 2025 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a umístěn do Zařízení pro umístění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce byl zajištěn z toho důvodu, že dne 23. 1. 2025 byla kontrolována jeho totožnost a tento předložil pouze občanský průkaz Moldavská č. X. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce bylo uloženo správní vyhoštění z členských států EU, vydané dne 13. 3. 2024 pod č. j. KRPA-87508-12/ČJ-2024-000022-SV na dobu 1 roku. Dále bylo zjištěno, že 23. 4. 2024 podal žádost o mezinárodní ochranu, řízení bylo ukončeno 27. 9. 2024, a následně byl vydán výjezdní příkaz s platností do 12. 11. 2024. Tímto vzniklo podezření, že žalobce se nachází na území ČR neoprávněně.

2. V policejním protokolu o výsledku ze dne 24. 1. 2025 žalobce uvedl, že neměl na vycestování peníze, proto si našel práci, aby si mohl vydělat peníze. Ale ani podle něj neměl v úmyslu vycestovat, a proto požádal o azyl. Cestovní pas mu byl dle jeho slov ukraden v Českých Budějovicích v únoru 2024, při nahlášení mu bylo řečeno, že má odjet do Prahy na ambasádu, kde mu bude vystaven náhradní cestovní doklad, a poté bude moci vycestovat. Náhradní cestovní doklad ale dle jeho slov odmítl. Bydlí asi 2 týdny v X u kamaráda blízko stanice metra X, nemá zde ale označenou schránku ani zvonek a nemá zde doručovací adresu. I dříve pak bydlel různě po kamarádech a kde se dalo, žádnou nemovitost zde nevlastní. Dále uvedl, že finanční prostředky si zajišťuje prací na stavbách tři dny v týdnu, peníze na vycestování ale v současné době nemá. Dodal, že má v současnosti k dispozici asi 20 tisíc korun. Dle vyjádření žalobce je zdravý, ale od 12 let bere pravidelně drogy, píchá si každý den, poslední dávku měl 2 dny před podáním vysvětlení. Ke svému rodinnému stavu sdělil, že je svobodný a bezdětný, nicméně v ČR má podle něj přítelkyni v 5. měsíci těhotenství, která je z Ukrajiny. Jsou spolu rok a půl, v minulosti spolu 3 měsíce bydleli ve společné domácnosti a přítelkyně si je dle něj vědoma jeho nelegálního pobytu. Žalobce nemá na území ČR žádné příbuzné, v Moldavsku má matku, bratra a sestru. Dále sdělil, že na území ČR nemá žádný majetek ani žádné závazky a pohledávky. Prohlásil, že v Moldavsku mu nehrozí nebezpečí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo jiné vážné nebezpečí, jedinou překážkou vycestování je dle něj skutečnost, že by šel ve vlasti do vězení. Uvedl, že ve vězení už jednou v Moldavsku byl, dělal tam problémy, a proto by prý měl ve vlasti problémy s policií. Uzavřel, že ve vlasti, je zaručeno právo na osobní bezpečnost, účinnou právní ochranu a spravedlivý proces. Žalobci bylo dne 13. 3. 2024 uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 roku dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. a písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu pobývání na území ČR bez platného cestovního dokladu a z důvodu neprokázání, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. Dne 27. 1. 2025 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné důvody jejího podání.
3. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce již jednou v ČR žádal o mezinárodní ochranu, řízení o udělení mezinárodní ochrany na základě žádosti ze dne 23. 4. 2024 bylo rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-558/BA-BA07- ZA01-2024 dne 29. 5. 2024 pravomocně ukončeno, kdy mezinárodní ochrana mu nebyla udělena. Žalobce

proti rozhodnutí správního orgánu podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji dne 26. 9. 2024 zamítl rozsudkem č. j. 20 Az 25/2024, s nabytím právní moci ke dni 27. 9. 2024. Žalobce byl povinen učinit veškeré potřebné kroky k vycestování po ukončeném řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy měl vycestovat na základě vydaného výjezdního příkazu nejpozději do 12. 11. 2024, což však zjevně neučinil a na území ČR pobýval od ukončení jeho řízení o udělení mezinárodní ochrany a po uplynutí doby k vycestování nelegálně. Svého neoprávněného pobytu si byl přitom dle jeho slov vědom, když 13. 3. 2024 převzal předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění podle něj osobně, neučinil však žádné kroky k jeho legalizaci, a pokud by nebyl kontrolován a zadržen policejní hlídkou, zjevně by ve svém nelegálním pobytu a nelegálním výkonu práce v ČR pokračoval. Žalobci bylo již v roce 2024 uloženo správní vyhoštění z území členských států pobývání na území ČR bez platného cestovního dokladu a z důvodu neprokázání, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum, které zjevně nerespektoval.

4. Podle žalovaného je žalobce veden v evidenci nežádoucích osob do 31. 12. 1999. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování clo vlasti, prohlásil, že mu tam nic nehrozí, pouze by tam asi dle jeho slov šel do vězení, kde už jednou byl. Přiznal, že v ČR pracuje 3 dny v týdnu na stavbách. Žalobce tedy kromě nelegální pobytu rovněž vykonával na území ČR nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Prohlásil, že je zdravotně v pořádku. Nemá nikde nahlášenou adresu, momentálně bydlí podle něj 2 týdny u kamaráda blízko stanice metra Kobylisy, přesnou adresu však nezná. Na území ČR tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoliv doručovat nebo ověřit jeho adresu. Opakovaně požádal o udělení mezinárodní ochrany, stejně jako v případě jeho první žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi jmenovaného v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC. Z jednání žalobce je tak podle žalovaného zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Žalobce však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním Policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit již dříve. Jeho první řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno jejím neudělením, dotýčný se proti rozhodnutí odvolal ke Krajskému soudu v Ostravě, který žalobu zamítl. V případě jmenovaného má tak na základě výše uvedených skutečností správní orgán jednoznačně za to, že opakované podání žádosti dotýčného o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoli zmařit nucený návrat do vlasti. Účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale především zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec v průběhu řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. Jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního

výsledku řízení o mezinárodní ochraně.

5. S ohledem na výše uvedené má žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, případně jej pozdržet. Žalovaný má rovněž za prokázané z postupu žalobce, že jeho propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze v případě žalobce rozumně předpokládat, že by žalobce své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu žalovaný uložil. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
6. Pokud jde o možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, k tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce není v současné době v ČR nikde hlášen k pobytu, v současnosti podle něj bydlí u kamaráda v blízkosti stanice metra Kobylisy, přesnou adresu ale nezná, i dříve podle něj bydlel, kde se dalo a po kamarádech a nebyl kontaktní. Pokud jde o jeho údajnou přítelkyni ukrajinské národnosti s legálním pobytem, k této žalobce jednak neuvedl žádné konkrétní osobní informace, a především sám připustil, že s dotyčnou žil asi jen 3 měsíce v minulosti ve společné domácnosti, nyní spolu zjevně nežijí, a správní orgán nemůže ani u této případné přítelkyně osobu žalobce úspěšně dohledávat a kontaktovat. Je tedy zjevné, že není možnost jej kontaktovat na jakékoliv adrese v ČR a předpokládat, že se na ní skutečně bude jmenovaný zdržovat. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. S ohledem na předchozí jednání žadatele, kdy tento ignoroval jemu uložené správní vyhoštění, pobýval zde nelegálně i po ukončeném řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu a nerespektoval stanovenou dobu na vycestování, jasně tím vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů stran ČR, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotyčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí.
7. Žalovaný se dále zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v ZZC. Třebaže správní orgán považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu nebude na žádost aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných – konkrétně § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jedině v případě, že žadatel podal žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, či je pozdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může v průběhu správního řízení ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvést i jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytné posuzovat standardně podle § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Zároveň však lze v případě žalobce s ohledem na upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, tedy přibližně v polovině

zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Proto žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce na 90 dní. Vzhledem k tomu a ke skutečnosti, že případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v zařízení pro zajištění cizinců bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit prvotních 90 dní o dalších 15 dnů na podání případné žaloby. Společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení tak dle správního orgánu činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 90+15+5 dní, tedy celkem 110 dnů.

8. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, v níž namítal, že v jeho případě žalovaný zcela nepřezkoumatelným způsobem zdůvodnil svůj závěr o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu. Základním předpokladem toho, aby žalovaný mohl vyhodnotit, že žádost o mezinárodní ochranu cizince podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění je, že žalovaný bude znát důvody této žádosti. Pokud by totiž cizinec uvedl skutečnosti, které mohou nasvědčovat tomu, že mu v zemi původu hrozí pronásledování či nebezpečí vážné újmy, nemohl by být logicky odůvodněn závěr o účelovosti podání žádosti o MO. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaný před jeho vydáním vůbec nezjišťoval důvody, pro které žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí žalobce ani nevyšlechl, pouze se omezil 11a zjištění policie v řízení o správním vyhoštění a zajištění, které ale plní jiný účel. O zajištění žalobce však žalovaný rozhodl, aniž by mu umožnil poskytnout údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a vycházel pouze z policejních protokolů. Dále žalobce namítal, že žalovaný již nezohlednil skutečnost, že žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a neuvedl žádné nové důvody, tudíž by posouzení žádosti mohlo být rychlejší, než je stanovená doba zajištění v rozhodnutí. Žalovaný však tuto variantu vůbec nezohledňuje, což nasvědčuje tomu, že se žalovaný nezabýval konkrétními okolnostmi případu žalobce a stanovenou dobu zajištění lze považovat za nepřiměřeně dlouhou.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že správní orgán z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že jmenovaný byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPA- 30520-14/ČJ-2025-000022-ZZC ze dne 24. 1. 2025 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění jmenovaného byla skutečnost, že 23. 1. 2025 byla kontrolována jeho totožnost, přičemž předložil pouze občanský průkaz Moldavska. Lustrací bylo zjištěno, že mu bylo uloženo správní vyhoštění z členských států EU, vydané 13. 3. 2024 pod č. j. KRPA-87508-12/ČJ-2024-000022-SV na dobu jednoho roku. Dále bylo zjištěno, že 23. 4. 2024 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž řízení bylo ukončeno 27. 9. 2024, a následně mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 12. 11. 2024. Tímto vzniklo podezření, že se jmenovaný nachází na území ČR neoprávněně. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhoštění se vyhnout. Žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí s tím, že

žalovaný v něm veškeré okolnosti řešeného případu popsal, vyložil a přezkoumatelným způsobem došel k závěru o nutnosti zajištění žalobce.

10. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
12. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: *„... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“* Podle odst. 2 tohoto ustanovení: *„Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“*
13. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal žalobce pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento závěr dle soudu vyplývá především ze skutečnosti, že žalobce v ČR pobýval dlouhodobě, neoprávněně, dokonce v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a bez platného cestovního dokladu, když odmítl si obstarat náhradní doklad. Žalobce po celou dobu pobytu na území České republiky neučinil žádný krok k legalizaci pobytu, dokud nebyl zajištěn za účelem vyhoštění, a to již opakovaně stejným způsobem. Žalobce současně neuvedl nic, co by mu v dřívějším podání žádosti bránilo. Naopak přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaču podle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavedává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětvi azylového práva. Současně soud uvádí, že žalobce je veden v ENO, neboť mu dne 13. 3. 2024 bylo uloženo rozhodnutím čj. KRPA-87508-12/ČJ-2024- 000022-SV správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 2. a písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců z důvodu pobývání na území bez platného povolení k pobytu, a to na 1 rok. Od 13. 11. 2024 pobýval žalobce na území ČR bez jakéhokoli povolení k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal opakovaně až dne 27. 1. 2025. Žalobce z území České republiky ve lhůtě k tomu stanovené nevystoupal – tedy neoprávněně mařil výkon správního rozhodnutí a současně na území

ČR pobýval bez platného cestovního dokladu. V důsledku uvedeného byl žalobce dne 24. 1. 2025 zajištěn. S ohledem na právě uvedené tak není možné přisvědčit žalobní námitce žalobce, že nebylo nutné přistoupit k jeho zajištění, protože žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů k zajištění žalobce podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud důvody pro zajištění v tomto případě stejně jako žalovaný shledal dostatečnými. Z výše uvedeného je zřejmé, že tím, že žalobce nerespektoval jemu uložený správní trest vyhoštění, dopustil se maření výkonu správního rozhodnutí, čímž přinejmenším ohrozil bezpečnost a veřejný pořádek na území ČR.

14. Z hlediska zákonnosti rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu není podstatné, že žalobce dosud nebyl vyslechnut k důvodům podané žádosti v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podklady pro rozhodnutí, které si žalovaný v daném případě opatřil a které jsou součástí správního spisu, považuje soud za dostačující. Jde zejména o rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 124 zákona o pobytu cizinců na území ČR, z něhož vyplývá i vyjádření žalobce do protokolu před policejním orgánem, a dále je součástí spisu Poskytnutí údajů k podané žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 3. 2. 2025, v níž žalobce za důvod své žádosti označil výslovně stejné důvody, jako v předchozí žádosti, které byly správními i soudními orgány již jednou pravomocně zamítnuty jako nedůvodné. Na základě toho je zcela zřejmé, že opakovaná žádost o mezinárodní ochranu s stejnými, již neuznanými důvody je podána účelově s cílem vyhnout se realizaci uloženého správního vyhoštění, které dosud žalobce nerespektoval.
15. Ze shora uvedených důvodů by podle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, poněvadž mařil výkon správního vyhoštění, když na území ČR pobýval nelegálně a současně bez cestovního dokladu. Žalovaný tudíž dospěl podle názoru soudu ke správnému závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a tak jak průběh azylového řízení, tak případnou realizaci správního vyhoštění opětovně mařit. Žalovaný správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, protože žalobce porušoval zákony ČR a existuje riziko, že v tomto přístupu bude pokračovat. Pod tíhou výše předložených faktorů shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Kauza žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru o existenci důvodné obavy, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Tento závěr jen potvrzuje žalobcovu předchozí chování, proto nebude mít ani zájem dobrovolně přistoupit na spolupráci s českými správními orgány. Ta totiž může vyústit v realizaci správního vyhoštění. S ohledem na shora uvedené nebylo možné mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu použít, protože zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
16. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení*

zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“ S ohledem na výše vyřčené nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce již správní řízení mařil, když mu byl uložen správní trest vyhoštění a žalobce i přesto setrval na území ČR až do svého zajištění dne 24. 1. 2025.

17. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 zahrnuje též právní větu ve znění: *„Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Pobytovou historii žalobce a s ní související potenciální rizika žalovaný zohlednil.
18. Žalovaný dle názoru soudu nepochybil ani v otázce stanovené délky zajištění, neboť přestože v Poskytnutí žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 3. 2. 2025 žalobce uváděl stejné důvody jako v předchozí žádosti, nelze vyloučit, že žalobce v průběhu řízení uplatní další důvody, které mohou vést k závěru, že novou žádost bude nutné posoudit standardně dle § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
19. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 5. března 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně